

Kurucusu:
Dr. Mehmet Ali UZ

Yayın Kurulu:
Dr. Mehmet Ali UZ
Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU
Hasan YAŞAR
Ahmet ÇELİK
Ali İŞİK
Av. Serdar CEYLAN

İSMİL KÖY ODALARI

Anadolu'nun birçok bölgesinde yaygın olan köy odaları, özellikle İç Anadolu'da önemli bir yere sahiptir. Tarihte, misafir ağırlama, dini bayramlar ve özel günlerdeki toplantılar genellikle köy odalarında yapılmıştır. Köy odaları, üstlendiği görevleri bakımından bu toprakların kültürel temel taşıdır.

Yapısal olarak köy odaları, ikamet edilen evin dışında, sokak veya caddeye bakan tek odalı meskenlerdir. Genellikle tek katlı, kerpiçten yapılan bu meskenler nadiren de olsa iki katlı ve altı ahır olarak yapılmıştır. Odanın konumuna göre pencereleri güney ve doğuya bakacak şekilde inşa edilmiştir. Odaların içi gayet temiz tutulmuş, giriş kapısının sağında veya solunda yüklük denilen bölümlerde yastık, yorgan, yer yatağı hazırda bulundurulmuştur.

Murat YAYLACI

Bu yapıların girişlerinin cadde veya sokağa bakması ve dış köşesinin basamaklı biçimde yapılması herkese açık olduğunu göstermektedir. Eskiden oda zeminine keçe serilirken, daha sonraları dokuma halılar veya kilimler serilmiştir. Duvar diplerine ise çayır yastıkları döşenmiştir.

İsmil, tarihte Hicaz ticaret ve hac yolu güzergâhında olmasından dolayı, özellikle hacıların, tüccarların uğrak yeri olmuştur. Yerli ve yabancı seyyahların, hanı, hamamı, camisi, çarşısı ile temiz bir belde olarak söz ettikleri İsmil, yolcuların konaklama ve ihtiyaçlarını karşılamaları için birinci tercihleri olmuştur.

İsmil halkının özellikle hacılara karşı çok hürmetkâr oldukları, onları yaklaşık iki üç saatlik mesafede karşılayıp odalarında misafir ettikleri yine hac menâsiklerinde geç-

mektedir.

Anlaşıldığı üzere İsmil'de köy odalarının inşa edilmesinde ana düşünce misafir ağırlamak, tanrı misafiri olarak gördükleri yolcuların konaklama ve ihtiyaçlarını gidermektir. Bu sayede büyük sevap kazanılacağı düşüncesi halk arasında hâkimdir.

Köye gelen misafirleri hanların dışında, odalarda misafir etmek, köylüler için övünç kaynağı olmuştur. Bu sebeple neredeyse her aile, yaşadığı evin yakınına bir oda yaptırmıştır. Bu odaların temizliği ve düzeni ile halkın misafirperverliği, İsmil'de misafir olanların dikkatini çekmiş, özellikle seyyahların notları arasında yerini almıştır.

1835 yılında Halep'ten İstanbul'a doğru yolculuğunu kaleme aldığı, "Aleppo to

Stamboul" isimli eserinde Rev. Vere Monro Konya ovasının kırsalında mola vermek için uğradıkları İsmil'de karşılanma biçimlerini ve odada misafir edilişlerini şöyle anlatır;

"Saat 10.00'da İsmil'e ulaştık. Köye yaklaştığımızı ölüler bile uyandıracak şevkle haber veren köpekler dışında hiçbir yaratık görünmüyordu... Belli bir süre sonra birisi evden çıktı, yanımıza gelerek bizi içeriye girmemiz için karşıladı. Atlarla onu takip ettik. Onların oturduğu evin yan tarafında bir odaya geçtik. Evin çirkin yapısını odanın temizliği telafi ediyordu. Zemin süpürüldü ve yere paspaslar serildi. Önümüze mükemmel bir kebab, pilav ve yoğurt konuldu. Yiyecekler belki bizimkinden azdı ama en iştahsız adamın bile iştahını açacak

şekildeydi. Temiz bir tepside cilalanmış bardaklardaki içecekler yemeğe lezzet kattı. Bu görkemli sofraya hiçbir ücret alınmadığı için çok şanslıydık.”

1900 yılına gelindiğinde ise Alman seyyah Bodemayer Konya'dan yola çıkarak Ereğli istikametine doğru ilerlerken İsmil'e gelir bu yerlerdeki izle-

nimleri ve köy odaları hakkındaki düşünceleri şöyledir;

“Bizi İsmil'de adeta bir tören havasında çok iyi karşıladılar. Bizim için köy odasında düzgün bir yer ayırmışlardı. Odanın altı ahır olarak kullanılıyordu. Yerler temiz halılarla kaplıydı ve köşelerde oturak minderleri vardı. Köylüler köşelere bizi oturtular. Uzunca

bir süre yolculuktan sonra dinlenmeyi tercih ederdik ama bir saat boyunca onlarla sohbet etmek zorunda kaldık. Bize fincanlarla yarıya kadar telve olan kahve ikram ettiler. Sigaralar da bendendi. Anadolu'da köylülerle yorucu sohbetler olurdu. Çünkü onlar her şeyi öğrenmek isterlerdi. Sohbet sıklıkla siyasete gelirdi. Türklerle Alman ilişkileri ve özellikle Rus ilişkileri konuşulurdu.

Köy odasında kalan misafirleri bir köylü öğlen yemeğine diğeri akşam yemeğine götürür böylece ikramlarda bulunurlardı. Onları kırmamak için davetlerini kabul ederdik. Bu ikramlar karşısında para verdiğimiz zaman kabul etmezlerdi. Ancak hediye redetmiyorlardı. Türkiye ziyaretimizin bu kadar ucuza mâl

olacağını tahmin etmemiştik. Ziyaretimizde sohbetin en zor olan kısmı da bizim burada olma sebebimizi anlatmaktı. Bizi hep ajanlıkla ve casuslukla suçluyorlardı. Bizim iznimizin olup olmadığını soruyorlardı. Bizim başka işle meşgul olup olmadığımızı anlayana kadar sıkı bir kontrole tabi tutuyorlardı. Yanımızdakilerle genellikle işaret dili ile anlaşıyorduk.“

Köy odaları, tarihte misafirhane görevinin dışında, düğün, bayram, cenaze gibi önemli gün ve toplantılar için de kullanılmıştır. Düğün organizasyonlarında, kız isteme, mehir konuşma vs. merasimler odalarda yapılmıştır.

Düğün organizasyonunun bir parçası olan şerbet içme geleneği yine bu yapılarda gerçekleştirilmiştir.. Düğün

için gelen yabancı misafirler de, bu odalarda ağırlandıp misafir edilmişlerdir. Müslümanlık inancında önemli bir yere sahip olan ramazan ve kurban bayramlarında aileler, akrabalar bayram namazı çıkışı mensubu oldukları soya veya topluluğa ait odalarda

bir araya gelip, yemek yiyip bayramlaşmışlardır.

Köy ile alakalı kararlar için de köy ihtiyar heyeti, köyün ileri gelen büyükleri ve muhtar köy odasında toplanıp güncel konuları istişare edip önemli kararları burada almışlardır.

Bu önemli faaliyetlerin yerine getirilmesinde ana unsur olan köy odaları, değişen zaman ve şartlarla birlikte eski işlevini kaybederek yozlaşmaya başlamıştır. İmkân ve araçların gelişmesi ile yolculuklar kısalmış, misafirhane görevi gören odalar artık yolculardan mahrum kalmıştır. Misafir ağırlama ve birlik beraberliğin simgesi halinde olan odalar zamanla yerini sazlı sözlü barana gruplarının toplantılarına bırakmıştır.

Özellikle 1920'li yıllardan sonra köy odaları uzun kış geceleri eğlence ve oyun toplantıları için kullanılmıştır. Düğünlerde erkek tarafının güvey başı ve çetnevir gibi etkinlikleri odalarda yapılmıştır. Bunların dışında barana adı verilen ufak mahalli gruplar akşamları bir araya gelerek

odalarda sohbet edip güncel konular hakkında tartışıp, çeşitli oyunlarla burada zaman geçirmişlerdir.

Odalarda oynanan oyunların yönetenler arasında 1960-70'li yıllarda etkili olan "Gilis" lakaplı bir kişi vardır. Asıl adı Süleyman olan Gilis, odalarda yaptığı espriler ve şakalarla İsmil halkının eğlence kültürü açısından önemli bir yere sahiptir. Gilis bu meziyetiyle sadece İsmil'de değil çevre köylerde ve kasabalarda da ün kazanmıştır. Gilis ayrıca odalarda düzenlenen barana toplantılarına da katılmış, güzel sesi ve yorumuyla türküler söylemiştir.

Konya oda eğlence kültürü denince akla ilk olarak, İsmilli Gilis ve İçeri Çumralı Corruk gelmiştir. Bu kişiler oturaklara gelip gidip, komiklik yapıp

oyun çıkarmışlardır.

Barana toplantılarında 60-70'li yıllara damgasını vuran isimlerin başında İsmilli Gurma lakaplı Hasan Sağır gelmektedir. Gurma Hasan'ın güzel sesi vardır. Bu yüzden barana toplantılarında Konya türkülerini seslendirmiştir. Yine aynı yıllarda baranalarda ud çalmasıyla meşhur Kötünün Ahmet lakaplı Ahmet Türcan da vardır. Ova köylerinde Kötünün Ahmet'in üzerine güzel ud çalan yoktur.

Günümüzde köy odaları, eski önemini yitirmiştir. Eskiyen bakıma muhtaç odaların çoğu yeni çevre düzenlemeleri ile yıkılmış, yerini yeni yapılara bırakmıştır. Ayakta kalanlar ise artık son derece atıl durumdadırlar.

Odaların, evlerin temizliği, tertip ve düzenine İsmil'de çok önem verilmiştir. Dışları güzel bir şekilde cila toprağı denilen Karapınar'dan kazılıp getirilen beyaz kireçli toprak-

la cilalanıp, desenler verilmiştir.

Köy odalarının dış cephesi, normal gündelik evlerin dışarı da bu cila toprağı ile cilalanıp, etrafı temiz tutulmuştur. Genellikle cila desenleri basamak şeklinde aşağıdan yukarıya doğru olmuştur. Bundaki amaç, göğe yükselmek ve sonsuzluğa ulaşmaktır.

Cilaların üzerine Bozdağ tarafından getirilen renkli toprakla desenler çizilmiştir. Bu desenler genellikle Türkmen kültüründe halı ve kilimlerde, seccadelerde önemli bir yeri olan "hayat ağacı" motifiyle yapılmıştır.

Hayat ağacı; Türkmenlerde doğum, yaşam, ölüm ve yeniden dirilişi temsil etmektedir. Türklerde Şamanizm ve gökten gri inancının etkisi ile Orta Asya kültürünün ruhsal ritüellerinin bir parçasıdır.

AVUSTRALYA GÜNLÜĞÜ-2

Ali IŞIK

-6-

12 Ocak 2023/ Perşembe

Sevgili Aysun'umuzun yemek ve sofrada hususunda diplomasız bir şef olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim. Zira bu, onun yorulmak bilmez hizmet ve emeklerine nankörlük olurdu. Burada öğünümüz iki: Kahvaltı ve akşam yemeği. Ancak her ikisi de mükellef dedikçe mükellef... Yemek paylaşımlarına karşıyım oldum olası. Fakat rabbimin bu topraklara bahsettiği bazı nimetleri sizlerle paylaşmadan geçemeyeceğim.

Kahvaltımızdaki bir meyve tabağı

Lychee (okunuşu layçi) bunlardan biri. "Liçi" denilen bu meyve, ülkemizde de yetiştirilmeye başlanmış ama ilk kez burada gördüm. İri bir üzüm tanesi kadar meyvenin dışında kırmızımsı, pütürlü sert bir kabuğu var; lakin kolay soyuluyor. Bu kabuğunu ilk soyduğumda içini kabuğu soyulmuş bir üzüme benzettim. Tadı da üzümü andırıyor zaten. İçindeki çekirdeği de yenedünyanınkine benziyor. Çekirdeği hafifçe zehirli olduğundan yenilmemiş.

Layçinin anayurdu Güney Çin imiş. Geçmişte kral meyvesi olarak anılan bu meyve, bir zamanlar Çin'de vergi olarak halktan toplanıyormuş. Ağacı, yaklaşık 15-20 m boyuna ulaşıyor ve dört mevsim yeşil kalıyormuş.

İlk kez burada gördüğüm meyvelerden biri de macadamia (okunuşu makademiya). "Macadamia fındığı" da denilen bu meyve, çiğ veya tuzla kavrulup çerez olarak tüketiliyor. Bizim fındıktan biraz irice olan meyve, fındığa göre daha yağlı. Meyve hakkında Wikipedia şu bilgileri veriyor:

"Macadamia, Güney Afrika, Endonezya ve Avustralya'nın bazı bölgelerinde yetişen çiçekli bitkilerden Proteacea familyasından dört türü içine alan

Layçi

bir ağaç cinsidir. Bu ağaçların meyveleri, macadamia fındığı olarak bilinen, kabuğunun içinde yumuşak etli, yumuşak ve tatlı bir çekirdek barındırır. Bu çekirdekler, lezzetleri sebebiyle yüksek bir fiyata satılır ve özellikle Avustralya ve Hawai’de yapılan ürünlerin yapımında kullanılır. Bu cinsin dört türünün de tabii hayat alanı birbirlerine çok yakın bir hâlde Avustralya’da bulunur.

Küçükten büyüğe her daim yeşil olan (yaprak dökmeyen) ağaçlar, cinsine göre 2-12 metre arası bir boya kadar büyüebilmektedir. Yaprakları cinsine göre üç ila altı halka dizilimli olabilmekte, yaprak türleri eliptik, mızrak veya ters yumurtamsı şekilde 6-30 cm uzunluğunda ve 2-13 cm genişliğinde ve dikensi kenarlı olabilir. Çiçekleri ince, 5-30 cm uzunluğunda basit salkım şeklindedir. Meyveleri çok sert, odunsu ve küre şeklinde bir kabuğun için-

de bir veya iki tohum ihtiva eder.

Bu cins adını meslektaş botanist Ferdinand von Mueller ile birlikte bu cinsi ilk olarak tanımlayan John Macadam’dan almıştır (<https://tr.wikipedia.org/wiki/Macadamia>).

İlk kez yediğim passion fruit (okunuşu paşın fruyt) da oldukça sulu ve tatlı bir meyve. “Maruçya” olarak da adlandırır-

Layçi

Macadamia

lan meyveye -cehaletimi hoş görün- ülkemizde çarkıfelek denirmiş. Ayrıca "tutku meyve-

Macadamia

si" de deniliyormuş. Yine Wikipedia'dan aktaralım, ziraatı tropik bölgelerde ziraatı yapılan bitki, asma sülüğü gibi helezonik tutmaçlarla tutunarak hızlı büyür. Ömrü yaklaşık altı-yedi yıldır. Soğuğa dayanıklı değildir. En fazla -1 ila -2 derecelere kadar dayanabilmektedir. Meyveleri kek ve pastalara katıldığı gibi meyve suyu yapımında da kullanılır. Güney Afrika'da meyveli yoğurt yapımında gözdedir. Sarı ya da mor meyveli iki ana tipi vardır. Mor meyveli çarkıfelek daha küçük ve çok tatlı olmasına karşılık, sarı meyveli çarkıfelek ondan oldukça büyük fakat daha az tatlıdır. Verimli olduğu için sarı meyvelisi daha yoğun olarak yetiştirilir. Çarkıfelek meyvesi ilk olarak 1553 yılında Avrupa'ya tanıtılmış (https://tr.wikipedia.org/wiki/Passiflora_edulis).

Çarkıfelek

Bu arada ülkem ve milletim adına oldukça üzüntü duyduğum bir üründen söz etmeden de geçemeyeceğim. Bu ürün Greek yoghurt (!). Türkçesi Yunan yoğurdu. Avustralya’da hatta Amerika’da dahi süzme yoğurdun adı bu imiş. Yunanlılar her ne kadar önünü kendi adlarıyla perdelemeye çalışsalar da öpöz Türkçe -yazılışı farklı olsa da- telaffuzuyla “yoğurt” parıl parıl parlıyor. Lakin bu kez Yunan aşırımaçlığına pek kıyamıyorum. Zira bu hadisede Yunanlılardan çok bizim suçumuzun/ihtimalimizin olduğunu düşünüyorum. Biz ne yazık ki değerlerimize gereğince sahip olamayan bir millet olduk.

Kahvaltı sonrası havayı mutedil görünce bir çevre gezisi yapmak geldi içimden. Bu arzumu evlatlarımla paylaştığımda oğlumun, çevrede ilgini çekecek, vakit geçirecek pek bir şeyler bulamazsın uyarısını “Ol-

sun, biraz yürüyüş yapmış olurum.” diyerek kale almadım. Bunun üzerine oğlum, “Bir aksilik olduğunda bununla arayabilirsin.” diyerek bir telefon uzattı (Bu arada belirteyim, GSM şirketimizin tanıdığı bir hakla evdeki wifi hizmetini kullanarak ülkemizdeki tele-

Çarkıfelek

Yoğurdumuz ve Yunan aşırmaclığı

fonları ücretsiz arayabiliyoruz. Ancak -yüksek ücretinden dolayı- telefonumuzu yurt dışına açtırmadığımız için buradaki numaraları arayamıyoruz). Oğlumun uzattığı telefonu alıp evden çıkıyorum.

Sokaktaki yürüyüş yoluna adım attığımda ilkin sol tarafı-

Sokağımızın sonundaki Springwood Koruma Parkı

ma düşen tarafta, 200 m kadar ileride sokağın bitiminde görünen ağaçlık alanı gözüme kesti-riyorum. Sokak tenha, tertemiz ve hafif rampa. Tırmanmaya başlıyorum. Sokak boyu karşılıklı evler birbirini boğmuyor. Etrafta gözü, burnu ve kulağı rahatsız edici hiçbir unsur yok.

Orman mı koruluk mu olduğunu kestiremediğim bu alanın sınırına geldiğimde içerisine girmeye çekiniyorum. Zira gökyüzünü perdeleyen bu ağaçlıklar dünyanın en zehirli örümcek ve yılan türlerini barındırıyor.

Google'da yaptığım araştırmada ağaçlığın bir park olduğunu öğreniyorum. Springwood Conservation Park (Springwood Koruma Parkı), eski bir

taş ocağı imiş. Logan şehri belediye meclisi burayı imardan kurtarmış. 36 hektarlık bir okaliptüs ormanını barındıran ve yaban hayatına ev sahipliği yapan park, kayalıkları, mağaraları ve sulak alanlarıyla banliyönün ortasında âdeta bir cennet köşesi olmuş.

Etrafa bir göz gezdirip rampa aşağı inmeye başlıyorum. İki sokağın kesiştiği dört yol ağzında sol sinyali yanar hâlde bir otomobil bekliyor. İlk hizasındaki evin önüne park edeceğini sandığım otomobil, sokağın karşı yakasına geçtiğim anda hareketlenerek sokağa giriyor. Ben daha yola adımımı atmadan geçip gidecek durumda olan araç önümden geçerken içine bakıyorum. Sürücüsü

Köpek parkı

Springwood Koruma Parkı'ndan genel bir görünüm

genç ve oldukça alımlı bir bayan. Daha önceki tecrübemden de biliyorum; Avustralya'da yaya geçidi olsun olmasın, kar-

Köpek parkı uyarı levhası

şısına geçmek için yola adım attığımızda sizi gören araçlar birdenbire duruyor. Siz karşı kaldırıma ayak atıncaya değin de hareket etmiyorlar. Ya bizde? Bütün yaya geçitlerinde koca koca yazılarla “Geçiş öncelik hakkı yayalarıdır” yazsa da takan pek çıkmaz! Çoğu sürücü bilakis süratini daha da artırarak üstünüze üstünüze sürer aracını. İş kıyaslamaya geldi miydi bunlar gâvurdur, bizimkiler de Müslüman (!)...

Sokağımızı dosdoğru takip etsem birkaç yüz metre sonra M1 otoyolu bağlantısını yapacak caddeye çıkacağımı biliyorum. Bu yüzden yönümü değiştirip sokağımızı kesen bu sokağa dönüyorum. Zaten sonu net olarak görülebilen kısa bir sokak. Sokağın sonunda, oturları andıran kütüklerle çevrili çimlik bir alanın önüne geliyorum. Ortasında demir parmaklıklarla çevrili bir alan yer alıyor. Bu alanın içinde bir adam, bağlarından azade kıldığı iki köpeğin sağa sola koşturup oynaşmalarını seyrediyor. Bunları görünce buranın bir köpek

gezdirme parkı olduğunu anlıyorum. Burada köpek besleme oldukça yaygın. Her gün sabah ve akşama doğru saatlerde sokağa bakan çalışma odamın penceresinden erkekli bayanlı onlarca kişi köpekleriyle aşağı yukarı geçiyor. Hatta bazıları tek başına irili ufaklı üç dört köpeğe hâkim olmaya çalışıyor. Bunlar demek ki buraya gelip gidiyorlar. Fotoğrafını çektiğim tabelasını Google’a tercüme ettiriyorum:

“Köpek Tasmatsız Alanı

Köpeklerin ve sahiplerinin eğlenmesi şartıyla

KÖPEĞİNİZİN ŞUNLARDAN EMİN OLMALISINIZ:

- * Mecliste kayıtlı
- * Tehlikeli veya yasaklanmış bir cins olduğu ilan edilmeli
- * Diğer insanlara veya köpeklere saldırmamalı veya onları endişelendirmemeli
- * Köpekler bu alanın dışında tasmalı olmalıdır
- * Lütfen damlamaları temizleyin ve çöp kutusuna koyun
- * [Aksi takdirde] cezalar uygulanır
- * Bu alanı kullanmak kendi sorumluluğunuzdadır

Logan Kent Konseyi”

Ülkemdeyken Şefik Can Caddesi üst geçidinin kenarındaki çimlik alana yolum düştüğü günü hatırlıyorum. Çayırılık âdeta köpek pislikleriyle gübrelenmişti. Kaç kişi uyar bilmem ama, bizde de böyle tabelalara ihtiyaç doğuyor.

Tasmatsız köpek alanını solumda bırakarak farklı bir sokağa geçiyorum. Etrafı gözleye-

rek ilerliyorum. Bu sokağın bitiminde bir alışveriş merkezi olduğunu biliyorum. Torunum Sükeyne, bu alışveriş merkezi içerisindeki bir kebab-shopta haftanın bazı günleri yarı zamanlı çalışıyor.

Bu çevrede çarşı, diyebileceğim bir mahal yok. Gezimi yeterli bulup evimiz istikametine yöneliyorum. İlerlediğim cadede araç ve yaya trafiği yoğun. Sokağımızın başlangıç noktasında bir dönel kavşak var. Burada soluklanıp etrafı gözlemeye başlıyorum. Çok geçmeden trafikteki saygıya, dolayısıyla kesintisiz araç akışına hayran kalıyorum. Dört çıkışlı kavşakta bir araç varken hiçbir araç kavşağa girmiyor. Bu durumu fotoğraflamanın dışında daha iyi anlaşılması için video da çekiyorum. Burada dönel kavşak içindeki hiçbir araç bekletilmiyor. Dönel kavşak içinde araç bekletmek galiba bize mahsus.

Burada bisiklet yollarının yanı sıra yaya yolları da mevcut. Ama sürücü ama yaya trafikteki herkes kendi yolunu bilip diğerininkine tecavüz etmiyor.

Yaya yolunda ilerlerken karşılaştığım kadın erkek, genç yaşlı, istisnasız herkes, tebessümle ama “hi (hay)”, ama “hello” diyerek ama saygıyla başını eğerek selam veriyor. Ülkemde, aynı sitede oturduğumu bilmesine rağmen karşılaştığımızda başını diğer tarafa çevirerek geçip giden sözde komşularımı ve de Sevgili Peygamberimizin “Aranızda selamı yayınız.” tavsiyesini hatırlıyor bir hoş oluyorum. Burada insanlar insana ve çevreye karşı o kadar duyar-

Dönel kavşaktaki saygı

lı, o kadar saygılı ki... Önceki seyahatimde tuttuğum günlükteki “Burada bir ezan sesi duysaydım işte hakiki Müslümanlar ülkesi, derdim.” sözü mü hatırlıyorum.

Akşam yemeği sonrası çaylarımızı yudumlararken oğlum, “Baba, geceleyin çatı üstüne bir atlama yahut gezinme sesleri duyuyor musunuz?” diye soruyor. Oldukça tuhaf gelen bu soruyu “Hayır.” diyerek cevapladıktan sonra “Hayır mı?” diyorum. Oğlum, “Baba, bizim burada possum diye bir hayvan yaşar. Geceleri karnını doyurmaya çıkıp kâh ağaçların üzerinden çatılara kâh çatılardan ağaçlara atlar. Bahçe çitlerinin hatta elektrik, telefon tellerinin üzerinde düz yolda yürür-

Dönel kavşaktaki saygı

Çit üstünde ilerleyen possum

müşçesine gayet seri ve rahat gezer.” Oğlumun bu sözleri üzerine bayağı merakım kabarıp hayvanın adını tekrar ettirmekten kendimi alamıyorum. Geldiğimden beri buradaki bol oksijenli havanın tesiriyle yastığa başımı kor komaz uyuyordum. Anlaşılan bu gece possum nöbeti tutacağım. Neyse ki

Possum (keseli fare)

hayvan nöbetimi fazla uzatmıyor. Galvaniz saçtan bahçe çitinin incecik metal çitasının üstünde süratle ilerleyen possumu -net olmasa da- fotoğraflamayı başarıyorum.

Possum, diğer adıyla keseli fare 550 ila 1100 gram arasında bir hayvan. Büyüdüğünde (yaklaşık bedeniyle aynı uzunluktaki beyaz uçlu kuyruğu hariç) boyu 30-35 cm uzunluğa ulaşıyormuş. Gözlerinin arkasında beyaz lekeler bulunan gri veya siyah kürkü ve genellikle de krem renkli bir göbeği var. Yapışık parmaklı arka ayakları tırmanmasını kolaylaştırıyor. Azı dişleri keskin ve sivri uçlara sahipmiş. Çeşitli habitatlarda yaşayıp okaliptus türü ağaç yapraklarının yanı sıra çiçeklerin, meyvelerin özsularını içer yapraklarını yermiş.

(Devam edecek)